

otrokom prijatelj, učitelj in voditelj.

(Priloga Vrtcu.)

Št. 12.

Ljubljana, dné 1. decembra 1900. VIII. tečaj.

Božična cvetka.

Otroci, povest, katero vam tukaj zapišem, se je vršila v Indiji. Indija je izmed najrodovitnejših dežel na zemlji. Ako pa vsled dolge suše ne more vspevati glavni pridelek, riž, tedaj pride za Indijo hudi čas druginje in lakote. In prav ob takem hudem času se je zgodilo, kar vam takoj povem.

Bilo je ravno v dan pred Božičem, katerega se veseli zemlja in nebo; nebeški krilatci so pevajoč obdajali brezmadežno Devico ter jo vprašali:

„Kaj naj darujemo to sveto noč tvojemu božjemu Sinu v proslavo neskončne ljubezni, da je hotel kot Dete priti na svet in s prebridkim trpljenjem odrešiti človeštvo?“

Kraljica angeljev obrne svoje oči proti samotnemu indijskemu selu rekoč:

„Tam je duša, detinsko srce, božična cvetka, ki se pokloni ljubezni mojega Sina!“

Nebeški seli hité na morsko obalo. Na peščenem bregu je stala cerkvica. Mlada redovnica, misijonska

sestra presvete Device, je molila pred Zveličarjem pričujočim v tabernaklju. Zanj je zapustila mili dom v Evropi in vse svoje drage. Dasi je bil nje bolehn oče jako pobožen, vendar je prosil:

„Hčerka moja, ostani doma, dokler jaz živim.“

Š solznimi očmi odvrne deva proti nebu kažoč:

„Oče, naše življenje je kratko, zemlja naša domovina ni. Moja mati so že gori, v Bogu se radujejo in željno pričakujejo, da pridemo i mi tja gori za njimi; sedaj jim je jasno, zakaj nebeško kraljestvo silo trpi. Ko vas bom zapustila jaz, potem vam bo ljubi Bog povrnil zdravje.“

In res, mej tem, ko se je gibala ladja z našo redovnico po Sredozemskem morju, ozdravi bolnik popolnoma ter hvali Gospoda za nepričakovani dar ljubelega zdravja.

Ta misijonska sestra, ki je bila res vsa Bogu posvečena, pripravljala je jaslice, v katere je to sveto noč položila podobo milega Jezuščka, iz ljubezni do katerega je preplula široko morje.

Lepih vrtnic je pripela ob Jezuščkovi posteljici, zraven pa je molila:

„Božje Dete, katero ljubim nad vse, daj mi duš; one so s tvojo krvjo barvane cvetke, katerih mej trnjem iskat sem prišla tu sem.“

Skozi široka vrata, ki so bila radi vročine odprta, ozirala se je proti morski obali. Ali tu ni bilo videti lepo zelene in cvetoče lipe ali pa vitke jelke, niti skalovja ni bilo tod. Pesek in vedno le pesek, sem in tja kakšen trnjev grm z ostrimi bodicami.

Kakor da bi jo bila poklicala, se prikaže na pustem peščenem polju žena; zdelo se je, da je črna kot ogelj; v strgani obleki in do cela zanemarjena, je bila res podoba beđe in siromaštva. Na rokah je nosila malo čez leto staro dete. Matere in deteta ni bilo družega, kakor kost in od pekočega solnca ogorela koža; huda lakota je bila ravno ta čas po Indiji. Smelo, kakor da jo žene nevidna moč, stopa Indijanka proti cerkvici in naravnost v svetišče, kjer je delala misijonarka za Jezuščka.

Sedaj vidi, da hoče tujka svoje dete položiti prav na posteljico, ki je bila pripravljena za Jezuščka. Ogovori jo tedaj:

„Kaj hočeš, uboga žena? Kaj iščeš v hiši Gospodovi?“

Začudena posluša žena te besede, ta pohlevni glas, opazuje redovnico ter takoj sluti ljubezen, katera se bo tu usmilila njenega otroka.

„Gospa“, pravi, „glej, to ubogo dete, jaz sem pre-slaba, da bi mogla dalje skrbeti zanj; tebi je dam, pa ne zahtevam od tebe drugega, kakor malo stare obleke, da si operem in zakrparam to-le svojo strgano opravo.“

„Ali moliš tudi ti našega v tabrnaklju skritega Boga, ali se klanjaš krivim bogovom?“ vpraša redovnica.

Toda žena teh besedij ne umeje.

„Tvojega Boga jaz ne poznam; moji bogovi pa so v naši pagodi*); mislim, da je tvoj Bog dober, ker se mi dobra zdiš tudi ti! Vzemi dete, pa mi daj obleko, to je vse, kar želim“, odvrne Indijanka.

Sestra vzame otroče v naročje ter je dvigne proti nebu, rekoč: „Zahvalim te, moj Jezus, ta trenutek me plačuje za vse moje žrtve. O naš Emanuel, tu je bo-žična cvetka, katero ti bom jutri darovala pojoč z an-geljskimi kori: „Slava Bogu na višavah!“

Hitro gre v samostan po zahtevano obleko, da jo dá ženi ter tudi njo pridrži v misijonski hiši. Ali Bog je hotel samo dete. Mati je zginila kot senca, nje hčerka pa je ostala misijonski sestri. Te sestre so imele v samostanu tudi šolo, in otroci, ki so jo pohajali, so že dobro poznali „Dejanje sv. Detinstva“. Ko je detece zaspalo, hitela je sestra mej učenke ter jim dala zna-menje, da jim hoče povedati veselo novico.

„Sestra, kaj pa bo dobrega?“ so veselo vprašale mlade Indijanke. „Na vsak način bo kaj veselega; vidi se ti, da si zadovoljna, in oči ti lesketajo prav tako kot oni dan, ko je ljubi Bog uslišal našo molitev.“

„Prav pravite“, odvrne sestra, „jutri bo sveti dan; družnice sv. Detinstva se bodete udeležile slovesnosti sv. krsta, ki ga bo sprejela mala deklica; Tajima, pred-sednica sv. Detinstva bo pa botra.“

*) Pagoda je malikovalski tempelj.

Veselo so otroci pripovedovali, koder so šli: „Jutri bo v samostanu velik praznik. Jezušček je podaril sestri cvetko, katero mu bo posvetila za Božič. Deklico bodo krstile in me vse se smemo udeležiti sv. obreda.“

Detece je sladko spalo, angelji pa so peli nebeški Kraljici:

„Skoraj bo polnoč, trenutek se bliža, da posvetimo Jezuščku božično cvetko, dušo tega otročiča!“

Sestra je mej tem vedno molila, druga pa je šivala lepo krstno oblačilce.

Že je prvič zazvonilo k polnočni maši. Sestra se približa spečemu detetu, a zapazi, da mu je obrazek bled in čudno spremenjen, zraven pa se je krčevito vilo. Slutnja se je polasti, da se detetu bliža smrt. Ako čakam, da se pokliče mašnik, bode prepozno, si misli ter naglo sklene, da krsti sama dete, katero ji je poslal Jezušček. Kvišku povzdigne srce in oko ter vzame blagoslovljene vode; nič kaj ne premišljuje, kako naj bo otroku ime.

„Natalija“, govori sestra, „krstim te v imenu Očeta, Sina in sv. Duha.“ Ko je izgovorila zadnjo besedo, je tudi detece izdihnilo svojo dušico.

Bilo je polnoči, ko so angelji prinesli čisto dušico svoji Kraljici:

„Tu je cvetka, otrokova duša, katero posveti ezusu v proslavo njegovega včlovečenja!“

Misijonska sestra pa je klečé premišljevala božje skrivnosti.

Notranji glas ji je govoril:

„O čudež! ko si pripravljala jaslice za Jezuščka, ti je božja ljubezen poslala to zapuščeno dete; tisto uro, v kateri se je rodil Zveličar, je splavala njega srečna duša v božje veličastje. Jasneje kakor ti spoznava sedaj skrivnosti božje ter bo odslej prosilo v nebesih zate.“

Ko so drugo jutro otroci prihiteli v samostan, jih je jako užalostila nepričakovana smrt male deklice.

„Namesto h krstu, bote šli k pogrebu, ljubi otroci; mali angeljček je nesel vaše želje s seboj pred Jezuščka. Ne jokajte ob grobu paganskega otroka, ki ga je od-

kupilo sv. Detinstvo; hvalíte Boga, mali angelj vam bo odgovarjal z nebeških višin“, tako je podučila redovnica mlado družbo.

Po ondotni šegi se je pogreb vršil še isti dan; samostanske učenke so se ga udeležile v polnem številu. Tista sestra, ki je otroku s podelitvijo sv. krsta odprla nebesa, položila je tudi mrlička v grob, iz katerega bo častitljiv vstal na sodni dan.

Zopet je klečala mlada sestra pred tabernakljem, da zahvali Jezusa za milost, da je že jedno dušo pridobila njegovemu kraljestvu. — Veliki apostol Indov in Japoncev, sv. Frančišek Ks., je vzkliknil nekdam: „Ako bi bil otel samo jedno dušo za nebesa, ne bilo bi mi žal, da sem preplul velika morja!“ Ravno tako je mislila tudi naša redovnica.

Ali naj vam še povem, kaj je sestra zaupala svojim prijateljicam? Rekla je, da ji božje Dete izpolni vsako željo, katero izroči priprošnji umrlega otroka.

Ni li to božična cvetka, Jezuščku v ljubezni posvečena?

Ta dogodbica, ljubi otroci, pa kaže tudi vam, kako dobro obrnete one novčiče, ki jih darujete za sv. Detinstvo. Vaši mali prispevki so gotovo že kakega angeljčka poslali v nebesa, kjer sedaj za vas prosi Boga. In vso brezkraino večnost bodo vedeli vsi nebeščani, da je ubogi poganski otrok v nebesa prišel vsled vaše darežljive ljubezni.

—va.

Sveta noč.

Sveta noč je. — Luna blede	S stolpa zvon tja v noč pozvanja
Sredi mi nebá veslá,	Vabi v božji hram ljudi;
Tiho v to dolino gleda,	Rešenika nam oznanja,
Gleda srečo, mir svetá.	Ki se nam nocoj rodi.

Sveta noč je. — V tihí sreči
Se raduje vsak kristjan,
Tudi moji koprneči
Duši mir je darovan.

Ljudmila Modičeva.

Sv. Miklavž.

(Slika. Spisal *Bogdan Slavko.*)

Sedeli smo na zapečku.

Zunaj je brila mrzla burja in se igrala s snežinkami, katere so padale na zemljo. Vse je bilo tiho okrog hiše. Le tu pa tam se je oglasila senica.

„Mama, ali mi prinese sv. Miklavž konjička kakor lansko leto sosedovemu Tončku?“ vprašal sem mamo, ko so predli pri peči.

„Seveda ti ga prinese, ako bodeš priden,“ odgovorili so mama.

„Ali nisem priden, mama?“

„O gotovo si priden, samo da bi bil malo bolj tih, da bi ne klepetal zmeraj.“ —

„Molita, otroka moja,“ velijo mama po dokončani večerji, „da vama prinese sv. Miklavž več nebeških daril; kajti nocojšnji večer poslušaj pod okni, kje bolj otroci molijo, da ondi prinese tudi več daril.“

Pokleknila sva s sestrico in molila.

Nekdo potrka na vežna vrata. Oče gredó odpirat, jaz skočim na zapeček k dedu in sestrica se stisne k mami.

„Kaj pomenja to rožljanje verig? Kdo je zunaj?“

„Miklavž je prišel in z njim parkeljni,“ zašepečejo mi ded na uho.

Hišna vrata se odpró. V sobo stopi Miklavž z dvema angeljema. O kako lepa oblačila so imeli! Miklavž je imel srebrnosivo brado, ki mu je segala do prsij, srebern plašč, škofovsko kapo in palico. Angelja sta bila belo opravljena. Jeden izmed njiju je držal v roki zvonček in drugi je nosil darila.

Ves sem se tresel od strahu na zapečku.

„Micka, nič se ne skrivaj mami za hrbet!“ spregovori Miklavž k sestrici. „Mi ti ne bomo storili nič žalega, marveč molila boš nekoliko, in zato te bode obdaril ta-le angelj“ — pokaže na angelja ob levi — „z krasnimi darili. Moli torej apostoljsko vero!“

„Ve — — ru — — u — — jem — v — — Boga — — — Očeta,“ pričela je sestrica moliti. Glas se ji je tresel. Vendar je dokončala.

„Si že dobro molila,“ reče ji Miklavž. „Daj ji“
— obrne se k angelju na levi — „kaj lepega!“

Angelj ji je dal jabolko, hrušek in orehov. Strah je izginil. Z veseljem je vzela darila. —

„Kje je vaš Jožek, mati?“ obrne se Miklavž proti mami. „I tudi on mora pokazati, kako zna moliti.“

„Gotovo se je skrila na zapeček k dedu,“ odvrnejo mama.

„Jožek, pridi doli,“ zakliče mi Miklavž. Srce mi je utripalo, ko sem lezel z zapečka. Pritisnil sem se k mami, da bi me ne vzeli parkeljni, ki so v veži ropotali.

„Moli šest resnic in potem deset božjih zapovedij,“ veli mi Miklavž.

Začel sem moliti. Nikakor mi ni hotelo iti, vedno se mi je ustavljalo. Slednjič sem vendar odmolil.

Angelj mi dá na povelje Miklavževo jabolko, hrušek in orehov.

Kako sem bil vesel! Nič več se nisem bal, srce mi je poskakovalo od veselja. —

Angelj pozvoni. Verige zarožljajo v veži in par črnih mož se prikaže v hišo. Stisnil sem se k mami ter pričel jokati.

„Saj te ne bodo vzeli,“ tolažili so me mama.

Miklavž jim zapove umakniti se: „Tukaj nimate ničesar opraviti. Pojdite od tod!“

„Z Bogom,“ dé Miklavž in odide proti sosedovi hiši. Parkeljni so ropotali in rožljali z verigami okrog hiše

Kmalu na to je bilo vse tiho, le burja je pihala zunaj ter metla s snegom. —

Dolgo nisem mogel zaspati, vedno sem mislil na svetega Miklavža in na angelja. Pozno me premaga spanec ter me zaziblje v sladke sanje

Detetu Jezuščku.

Jezček moj ljubi,
Jezček moj zlati!
V jaslicah hočem
Te pozdravljati.

Ljubil neskončno
Rod si človeški,
Zanj le zapustil
Raj si nebeški.

Ah, tu pri Tebi
Dobro je biti.
Sladko je, Jezček
Tebe ljubiti!

Nihče od Tebe
Me ne bo ločil,
Da bi po meni
Solzice točil.

Raje čem muke
Smrtne prestati,
Kakor pa tebe,
Jezček, izdati.

Detece Božje,
Bodi češčeno!
Ljubim te srčno,
Ljubim iskreno.

Ti, o moj Jezček!
Mamica Tvoja,
Jožef, — sta draga
Družbica moja.

V hišico rajsko
Kdaj me pripelji,
Da Te pozdravljam
V večnem veselji!

Radoslav.

Šopek Marijinih čednostij.

XII. Marija v nebesih.

rali ste letos, ljubi otroci, v „Angeljčku“ le o nekaterih prelepih Marijinih čednostih, pa že iz njih ste spoznali, da prekosi Marija po svoji svetosti vse angelje in svetnike. Povedati vam pa sedaj še moram, kako je Bog počastil Marijo v nebesih radi njenega svetega, bogoljubnega življenja. Po ravno tisti bliščeči poti, po kateri je šel Jezus iz lastne moči v nebesa, nesli so angelji Marijo v njeno kraljestvo. Ko so Izraelci prinesli skrinjo zaveze v Jeruzalem, obhajali so ta obhod z vso mogočo slovesnostjo. Kolikorkrat so

se duhovni, ki so nosili dragoceno svetišče, šestkrat prestopili, darovana je bila žgalna daritev. Nikdar niso videli Izraelci tolike krasote. Prav tako tudi nebesa niso nikdar videla tolikega veličanstva, kakor je bil vhod Marijin. Povzdignjena je bila nad angelje, kerube in serafe. Kristus, kralj slave, je pripravil svoji sveti Materi častni sedež zraven božjega prestola. Sv. apostol Janez jo je videl v skrivnem razodenju kot ženo s solncem obdano, luna je bila pod njenimi nogami in na glavi je imela krono iz dvanajstih zvezd.

Te zvezde v svoji kroni pa si je prislužila Marija s svojimi čednostim, s katerimi se je tako zelo odlikovala na zemlji. Katera zvezda se pač bolj lesketá, kakor Marijina čistost in nedolžnost? Njena pobožnost jo diči bolj kakor katerikoli kraljevi biseri in dragi kamni. S svojo pokorščino je bila Marija Bogu dragotina, kakor je ne pozna svet. In zvezde vere, upanja in ljubezni so najlepše žarele v Marijinem srcu. In z vsako teh čednostij si je zaslužila Marija predragocen biser v svojo krono.

Kaj ne, ljubi otroci, kako je že lepa podoba Marije brez madeža spočete, ki je posneta po oni prikazni, ki jo je videl sv. apostol Janez. Marija stoji na

zemeljski krogli, stopa kači na glavo, v roki ima lilijo in na glavi zvezdnato krono. Lepa je Marija na podobi, kako lepa mora biti šele v nebesih. Pobožni njeni častilci tako radi premišlujejo njeno slavo v nebesih. Verno slovensko ljudstvo je postavilo Mariji na čast veliko božjepotnih cerkvâ na holmih, gričih in gorah, kakor bi bilo tukaj bliže Mariji. In najvišji stoječi spomenik v Evropi, ki ga je postavila verska gorečnost, je Marijin kip. Postavljen je v severnem Piemontu na 3537 *m* visoki pečini Rocciamelone, torej na veliko večji gori, kot je naš Triglav. Kip je iz bronâ in je s kamenitim podstavkom vred visok 8 *m*. Pod kipom je napis: Otroci Italije Mariji. Nad 130.00 otrok je dalo doneske za ta spomenik v čast Materi božji, zato je to tudi pod kipom izraženo z imenovanim napisom in s posvečbo, ki so jo v imenu otrok zložili sveti oče Leon XIII.

Gotovo ima Marija veselje nad gorečnostjo otrok, ki so dali doneske za njen kip, ali še bolj všeč jej bo, če vi, ljubi otroci, posnemate njene čednosti, o katerih ste brali v „Angeljčku“, in kakor sem vam jaz pokazal šopek Marijinih čednostij, se tudi vi vadite v vseh teh čednostih in jih povijte v lep šopek, kakor duhteče cvetice. Ta šopek bo Mariji najljubši dar.

V južnem Francoskem in na Španskem so nekateri otroci vse leto, v delavnikih in v praznikih, belo oblečeni. Stariši so obljubili, da bodo jedno ali dve leti tako oblačili jednega ali več svojih otrok v čast Materi božji, ko so bili sami bolni, ali je bil bolan kak otrok ali pa je žugala velika nesreča družini. Ker so bili uslišani, so obljubo izpolnili; njih otroci so belo oblečeni, gredó vsaki dan v cerkev, zaljšajo Marijine altarje s cveticami in venci, prižigajo sveče pred Marijinimi podobami in živé čisto in nedolžno. V resnici smo pa mi vsi tako obljubljeni Bogu in Mariji. Pri sv. krstu smo prejeli belo obleko, in mašnik so rekli vsakemu: „Sprejmi belo obleko nedolžnosti in prinesi jo neomažeževano pred sodni stol Jezusa Kristusa.“ Ohranite, ljubi otroci, to obleko nedolžnosti in čistosti, kakor zvesto nosijo Mariji obljubljeni otroci na Francoskem

Marija čistega spočetja

in Španskem belo obleko, spleтайте šopek lepih čednostij, potem bo Marija pripomogla, da boste imeli zlato obleko v nebesih celo večnost in da se tudi vam izpremené lepe čednosti v svetle zvezdice. *A. Stroj.*

I z g u b a.

(Spisal *J. Neralov.*)

Bil sem v prvi latinski šoli. Težko sem pričakoval vseh Svetih, ko bodem mogel zopet videti ljube stariše, brate in sestrice, po katerih se mi je že zelo tožilo. Kako prijetno je bilo včasih doma, ko smo se igrali in kramljali med seboj. Ob takih prilikah mi je prišla včasih misel v glavo, kaj, ko bi kdo izmed nas umrl? Zdelo se mi je to nemogoče in nikakor nisem mogel razumeti, da bi mi mogel umreti bratec ali sestrica. In vendar sem kmalu moral okusiti to bridkost!

Naposled so vendar prišli vsi Sveti in z njimi počitnice za par dnij. Precej, ko sem prišel opoldne iz šole, pripravil sem vse potrebno za odhod in takoj po kosilu odšel proti domu. Dan je bil pust in meglen. Kmalu je jelo tudi snežiti. Med potoma sem dejal sam sebi: „Treba ti je v takem domov hoditi, še prehladil se boš!“ Pa kmalu sem se znebil te misli, kajti hrepenenje, videti svoje drage, me je gnalo nevzdržno naprej. Hitel sem po slabem potu, kar sem mogel, ter prišel proti večeru srečno domov. Ne bom vam tu popisoval, s kakšnim veseljem so me doma vzprejeli, saj si vsak mojih čitateljev lahko sam misli. Le toliko omenim, da sem bil obilno odškodovan doma za vse neprilike, ki sem jih pretrpel na potu. Mati in vsi drugi so bili prijazni z menoj, kakor še nikdar popreje. Da so me povpraševali o tem in onem, kako je v šoli in kake učitelje imam, se razume samo ob sebi. In kar sem jim povedal, poslušali so vsi, sedé okoli mize, tako vestno, da jim ni ušla nobena beseda.

Drugi dan popoldne sem sedel na zapečku imajoč pred seboj latinske vadbe. Poskušal sem učiti se, a ni

šlo. Neka neznana slutnja, ali kako bi že imenoval tak čut, težila mi je srce. Starejša enajsletna sestra je sedela na drugi strani peči ter pestovala najmlajšega bratca. Pogledovala me je od časa do časa tako milo in sočutno, da mi je bilo še tesneje pri srcu. Nekaj časa sem se premagoval, a nisem mogel še nadalje strpeti. Začel sem jokati, akoravno to ni bila moja navada. Nekaj je bila vzrok temu misel, da bom moral kmalu zopet zapustiti ljubi dom, kjer bi bil tako rad ostal, nekaj pa žalostni pogledi moje sestre, kateri se je videlo, da bi mi rada pomagala, a ni vedela, kako. „Zakaj pa jokaš?“ vpraša me sočutno. Na mesto odgovora še huje zajokam. Molčé je potem zrla vame in me ni več povpraševala, videč, da mi nekaj teži srce. Počasi sem se nehal jokati in se pomiril. Sestro sem prosil, naj nikar ne pove starišem, da sem jokal. Drugi so namreč v hosti napravljali drva, zato smo bili z otroci sami doma. Obljubila mi je, da ne bo povedala. Vendar revici ni dalo miru, dokler ni tega skrivaj povedala materi, kakor sem pozneje zvedel.

Prijetni dnevi počitnic so hitro minili in treba je bilo zopet nazaj v šolo. Bilo je ravno v nedeljo. Pokosilu smo šli vsi v goro, kjer smo v prostorni zidnici pokušali rudeče vino. Mati so tudi poskrbeli, da smo imeli kaj v usta dejati. Prav dobre volje smo bili. Pa kmalu sem se moral posloviti, ker me je še čakala dolga pot. Po vrsti sežem vsakemu v roko, najmlajšega pa vzamem v naročje in ga poljubim. Kako se mi je revček strastno oklenil vratu, kakor bi slutil, da me ne bo nikdar več videl na tem svetu. S solzami v očeh smo se ločili. Ko sem korakal po meji držeči na pot, ozrl sem se nehoté še enkrat nazaj. In glej, starejša sestra je zrla za menoj pri zidnici stoječ, dokler ji nisem izginil izpred očíj.

Minilo je nekaj mesecev. Božične počitnice so se bližale vedno bolj. Že sem se veselil, kako bom doma s sestricami delal jaslice, a prišlo je drugače. Ko pridem nekega popoldne iz šole, pokliče me gospodinja v svojo sobo ter mi po ovinkih pove, da mi je umrla starejša setra

Ko bi bilo iz jasnega treščilo, bi se ne bil na pol tako ustrašil, kakor sem se zdaj. Nekaj časa stojim bled in prepaden brez solza v očeh, ne vedoč, ali je to resnica, ali se mi le sanja. Potem pa udarim v jok, da so se vsi sošolci prestrašili nevedoč, kaj to pomenja. Jokal sem več kakor jedno uro in nisem se mogel potolažiti. Da bi nikdar več ne videl ljube sestrice, ko pridem domov? Da bi ona, meni tako dobra, počivala v hladnem grobu globoko pod zemljo? O Bog, Ti meni pomagaj! Tako sem vzdihoval in jokal.

Odslej nisem bil nič več vesel v šoli. Žalostno sem se držal in ob prostem času včasih globoko vzdihnil. A še ni bilo dovolj trpljenja in gorja! Bog me je še hujše poskusil. Čez nekaj dnij mi pove gospodinja, da sta mi umrla tudi mlajši bratec in mlajša sestra. Tega pa da mi ni hotela prvič povedati, ker bi se bil preveč ustrašil. Torej ni bilo zadosti, da je umrla starejša sestra, morala sta še mlajša dva? Jokal nisem, ker že nisem mogel, a moje pero je preslabo, da bi popisal bolečino, ki mi je trla srce. Saj pesnik tako lepo pravi:

Ni hujšega gorja na sveti,
Kot so zadušene solze;
Ko jim na dan ni dano vreti,
Pekoče padajo v srcé.

Bil sem ves potrtn in pobit. O, kako rad bi bil pustil šolo in vse ter pohitel v domačo vas, da bi jih vsaj mrtve še enkrat videl. Pa debel sneg je pokrival zemljo, in vsaka taka misel bila je neumnost. Vprašali bodete morda, dragi čitateljčki, kako je bilo mogoče, da so mi dve sestrici in bratec skoraj na enkrat umrli. Bilo je tako-le: V naš kraj se je bila priklatila nalezljiva bolezen legar ali tifus ter zahtevala več žrtev. Tako tudi naši hiši ni prizanesla. Jediná sestra, ki se je še ni bila prijela bolezen, morala je iti k sosedovim za nekaj časa. Tudi meni so prepovedali priti domov na božične počitnice, da bi se še jaz ne nalezil bolezni. Kako mi je bilo o Božiču v mestu dolg čas, ne morem dopovedati. V mislih sem bil vedno doma, in večkrat sem sklenil kar domov uiti. Nekoliko sem se umiril, ko so prišli stariši sami k meni. A zopet me je trla

žalost, ko sem videl mater, bledih in upadlih lic kakor smrt. Še nikoli se mi niso zdele božične počitnice tako dolge in puste kakor takrat. Z nekim veseljem sem zopet šel po počitnicah v šolo, kjer sem pri delu vsaj nekoliko pozabil svojo žalostno osodo.

Minilo je že nekaj let od takrat, in meni se je polagoma zacelila huda rana po izgubi ljubljenih sestrice in bratca. Vendar se me vselej loti neka žalost, kekar se spomnim onih časov, ko smo še veselo skupaj bivali.

Božični oblaček . . .

Plavaj oblaček
Plavaj do tje,
Kamor veleva
Meni srce.

Tebi je dana
Lahka perót,
Tebi je znana
Najbližja pot.

Gori k nebesom
Zlatim odpluj,
Urno — mudí se —
Mi odpotuj!

Tám se ustavi,
Oblaček moj . . .
Čudo na nebu
Godí se noeój!

Idi naproti
Njemu lepó,
Ki zdaj ostavlja
Sveto nebó.

Milka Posavska.

J e s e n .

Listje z drevja pada velo,
Še nedavno tak veselo;
Sadje so že poklatili,
Mnogi že vsega povžili.

Ljube tice se selijo,
V tople kraje že letijo;
Vajene preveč poletja,
Iščejo drugod zavetja.

Kmetič v shrambo žito deva,
Prazni polje rodovito;
Spet bo zemlja mirno spala,
Do spomladi se zrahljala.

V gozdu sliši se sekira
Drevje pada in umira;
Zgodaj mora poskrbeti,
Kdor se če po zimi greti.

Ah, že gre ledena zima,
Na vse kraje hladno kima;
Burja dovelj mrzlo diha,
Kmalu jo še sneg pripiha!

T. Gorški.

Rešitev rebusa v 9. številki:

Kava.

Prav so rešili: Adamič Mira in Tonika, nadučit. hčerki v Ljubljani; Polde Jurešev, dijak v Ljubljani; Zargi Marija, učenka V. razr. v Kamniku; Vršič Vekoslav, gimnazijec v Mariboru; Praprotnik Nežka in Jarc Minka v Braslovčah; Pogačnik Branko, učenec v Kranju; Brencič Radovan, učen. v Celju; Kogovšek Jakob v Dravljah; Belina Vekoslav, učitelj na Sveti gori; Hofbauer Valter, prvošolec v Kranju; Drstvenšek Pepca, Požar Rezika, Končina Dragot., Nadižar E., Vantur Adela, učitelj. kandid. c. kr. učiteljsica v Ljubljani; Beguš Nežka, Cigoj Viktorija, Dolfan Ljudmila, Kumar Klotilda, Potočnik Kat., Rus Jozefa, Stogenšek Jozefa, Veselič Mar., učenke VIII. razr., Crnar Angela, Čenčič Angela, Damjan Rez., Elener Ančka, Korošič Mar., Lorber Malka, Mjglič Katinka, Pavlin Ana, Perč Nelli, Rezec Mar., Tršar Ivan., Vrezec Vida, Zalokar Julči, učenke VII. razr. v Lichtenthurnovem zavodu v Ljubljani; učenke IV. razr. Franc-Jozefove ljudske šole v Ljutomeru; Paulšek Karol, prvošolec v Mariboru; Erhatič Mirko, učenec v Celju; Glušič Rozika, Gregorič Berta, Urbič Marija, učenke pri št. šolskih sestrah v Celju.

Vabilo k naročbi.

„Angeljček“ bode tudi v nastopnem letu izhajal kot priloga „Vrtcu“, a naroča se tudi lahko posebej za 1 K 20 v. — Vsebina mu bode, kakor doslej, resna in šaljiva, poučna in vedrilna, v vezani in nevezani besedi; skrbeli bomo za lepe slike in mikavno berilo.

Prodajajo se še tudi poprejšnji letniki, in sicer: I.—VI. tečaj po 80 v., VII. in VIII. tečaj pa po 1 K vezan. Kdor želi III. tečaj iz l. 1895. (nevezan), ga dobi brezplačno, ako priloži 20 v. za pošiljatev. Naročnina se pošilja z naslovom: Uredništvo „Vrtčevo“ v Ljubljani (Sv. Petra cesta št. 76.)